נו א מיי׳ פ״ב מהל׳

לאוין קיא טוש"ע י"ד סי

:מנח סעיף טו

בל ב מיני מ״ח מהלי בלי המקדש הל' ד:

המקדש הכי ד: בח ג מייי פ"א מהלי פסולי מוקדשין

פסוכי מוקדטין הלכה כב: גא ד מייי פ״א מהלי

ק"פ הל' ו:

ק"פ הכי ז. ה מיי פ"א מהלי ק"פ הלכה יח סמג עשין

תורה אור השלם

1. וְלְבָשׁ הַכּּהַן מִדּוֹ בַּד וּמְכְנְטֵי בַד יִלְבָּשׁ עַל בְּשָׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן

אַשר תאבל האַש אַת

הְעֹלְה עַל הַמִּוְבֵּח וְשְׂמוּ

אצל המזבח: ויקרא וג

הכהן את הכל והקטיר ַהַמְּוְבַּחָה עְיְיִי. רֵיחַ נָיחֹחַ לַיְיָי: ויקרא א יג

גליון הש"ם

גם' במגים להקמירם. נ"ל והקטירן:

רבינו חננאל

ואסיקנא דדם לח אינו

חוצץ דתניא הדם והדיו

מהואות הלכה ב חמנ

םה:

ול"ל ומניאן,

דם שהנפש יולאה בו. דם קילוח שה׳ דמים הם בפרק דם שחיטה מ: אלא רבי יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם. הלכך לא בטיל ההוא דאישתפיך ובכל פורתא דמטי מיניה למובח וריקה היא דסוטה (ד' טוג) פריך גבי מנחות כי האי גוונא דקתני התם ומעלה - ומיתכשר. ומילתיה דרבי יהודה בזבחים בפרק כל הזבחים שנחערבו

במים אם יש בו מראית דם כשר נתערב בדם בהמת חולין או בדם חיה רואין את הפסול כאילו היה מים ואם יש בכשר כדי להיות בהו מראית דם כשר ואם לאו פסול ר' יהודה אומר אין דם מבטל דם: מניא גרסינן: לדבריכם למה פוקקין. את נקב חומת העזרה שהדמים המתערבין באמה יולאים בו לחודם והיו פוקקין אותו בכל ערבי פסחים בשלמא לדידי כדי שלא יצא כל דם הנשפך וכשמילה כום התערובות נמצה מכולם בתוכו ואם נשפך אחד מהן בלא זריקה נמצא זורק ממנו: והא קא הוי חלילה. בין רגליהן לרלפה דתנן בזבחים (ד' טו:) עומד על הכלי או על גבי רגל חבירו פסול דבעינו לעמוד לשרתש ואין זה עמידה: חולן. לענין טבילה תכן: מיתווסי. מתלכלכין בדם: מדו. ולבש הכהן מדו בד: כמדחו. שוה לארץ: בהולכת אברים דלאו עבודה היא. מצו מדלו להו ולקמיה פריך ושאר עבודות היכי עביד: זו הוללם אברים. דגבייהו כתיב האי קרא והקרב והכרעים וגו': דמסגו החילטבי. חילטבחות של בנין היו שם והרי הן כרלפה: והקעירן סלקא דעתך הוא גופיה מקער להו. בתמיה. והא זר הוא דבזר קיימינן כדתני נותן על כתיפו ועל כתף חבירו ותולה ומפשיט וכהנים לא היו מפשיטין קדשים קלים דמה לי ולהן ואפילו הפשט וניתוח של עולה שהוא מצוה כשר בזר כדאמרינן בשילהי פרק ב' דיומא (ד' כו:). ואית דמפרשי אטו במגס גופיה מקטר להו ולאו מילתא היא דודאי אורחיה למתני הקטרה בכלי שרת: להקטירן. נותנן במגם עד שיבוח הרחוי להקטירן ויהטירם: כל אחד ואחד. כשהיו הולכין לבתיהם היה נותן פסחו בעורו ומפשילו לאחוריו: אמר רב עיליש. שם חכם: טייעות. דרך סוחרים ישמעאלים הוא זה:

דם שהנפש יוצאה בו מכפר דם שאין הנפש יוצאה בו אינו מכפר אלא ר' יהודה ¢לטעמיה ידאמר אין דם מבמל דם תניא יאמר להן ר' יהודה לחכמים לדבריכם למה פוקקין את העזרה אמרו לו שבח הוא לבני אהרן שילכו עד ארכובותיהם בדם והא קא חייץ לח הוא ואינו חוצץ כרתניאס אהדם והדיו והחלב והדבש יבשים חוצצין לחין אין חוצצין והא קמתווםי מאנייהו הֹּ (ותנֹן) י בהיו בגדיו מטושטשין ועבד עבודתו פסולה וכי תימא דמדלו להו למאנייהו והתניאיי במדו בד מדו כמדתו שלא יחסר ולא יותיר בהולכת איברין . לכבש דלאו עבודה היא ולא יוהא מדבעי כהונה עבודה היא דתניאים יוהקריב הכהן את הכל המזבחה זו הולכת אברים לכבש אלא בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא בהולכת אברים לכבש ובהולכת דם מיהא היכי אזלי דמסגי אאיצטבי: כיצד תולין ומפשיטין וכו' קרעו והוציאו את אמוריו נתגם במגים °להקמירם: אמו הוא גופיה הוה מקמר להו שאימא להקמירן ע"ג המזבח: יצתה כת ראשונה וכו': יתנא כל אחד ואחד נותן פסחו בעורו ומפשיל לאחוריו אמר רב עיליש מייעות: הדרן עלך תמיד נשחם

אלו דברים בפסח דוחין את השבת השחימתו וזריקת דמו ומיחוי קרביו והקמרת חלביו אבל צלייתו והדחת קרביו אינן דוחין את השבת יהרכבתו והבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו אין דוחין את השבת ר'

אליעזר אומר דוחין יאמר ר"א והלא דין הוא ימה אם שחימה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת אלו שהן משום שבות לא ידחו את השבת א"ל רבי יהושע יום מוב יוכיח שהתירו בו משום מלאכה ואסור בו משום שבות א"ל ר"א מה זה יהושע מה ראיה רשות למצוה השיב רבי עקיבא ואמר הזאה תוכיח שהיא משום מצוה והיא משום שבות יואינה דוחה את השבת אף אתה אל תתמה על אלו שאף על פי שהן משום מצוה והן משום שבות לא ידחו את השבת אמר לו רבי אליעזר ועליה אני דן ומה אם שחימה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת הזאה שהיא משום שבות אינו דין שדוחה את השבת

הדרן עלך תמיד נשחם אלו דברים דוחין את השבת. לקמיה בגמרא [סו.] מפרש מנא לן: שחיטתו וזריקת דמו. אי אפשר אלא ביום דכתיב (ויקרא ז) ביום לוותו להקריב את קרבניהם ביום ולא בלילה: מיחוי קרביו. מפרש בגמ' ופח.] וטעמא שלא יסריחו: ללייסו והדחת קרביו אין דוחין. דאפשר משתחשך: הרכבהו. על כתף האדם להביאו לעזרה דרך רשות הרבים אע"פ שאינו אלא איסור שבות דרבנן דקי"לם חי נושא את עצמו אין דוחה דה"ל למיעבד מאחמול וכן הבאתו מחוץ לתחום: **וחסיכת יבלסו**. ורוא"ה בלע"ז. וחותכה בלפרניו או בשיניו אינה אלא שבות דמלאכה כלאחר יד היא: שחיטה שהיא. אסורה בחולין בשבת משום איסור מלאכה גמורה שהרי באבות מלאכות היא מנויה ואעפ"כ דוחה את השבת בפסח: לא ידחו. בתמיה: י"ע יוכיח שהחירו בו. שחיטה ובשול שהוא אב מלאכה ומותרין להדיוט ואסרו בו להביא דבר מחוך לתחום ולאכלו הואיל והוה אפשר לן מאתמול ואע"ג דתחומין דרבנן: מה ראיה רשות למצוה. אכילת הדיוט רשות היא וצורך גבוה מצוה היא ואם העמידו חכמים איסור שבות שלהן במקום רשות יעמידוהו אף במקום מצוה בתמיה: הואה חוכית שהיא מצוה. בטמא מת שחל שביעי שלו להיות בשבת ערב פסח שאם לא יזה לא יעשה פסחו ואפ״ה אינה דוחה טדהכי שמעינן ליה לרבי עקיבא דלא דחיא והואה שבות הוא דמאי מלאכה היא אלא מתחזי כמתחן גברא: ועליה אני דן. וגם על ההזאה אני חולק ואומר שחדחה ולא תעכבהו מפסח ומקל וחומר זה עלמו:

אמן במגם גופיה מקמר ליה. רש"י מוחקו משום דבמנחות לא פריך דתניא בכמה דוכתי ומקטירה בכלי שרת וכן מוחק בפ׳ שני שעירי (יומא סו:) ואין לריך להגיה הספרים דבריש פר׳ שני

ומקטירה בכלי שרת ופריך ובכלי שרת מקטר ליה אימא להקטירה ומשום דהתם פריך ומשני לא פריך לה במנחות והא דפריך הכא גבי אימורים אע"ג דכבר פריך בפרק שני שעירי (ד' סו:) משום דהתם בפרים והכא בכבשים א ומיהו יש ספרים דגרסי בברייתא דסוטה מעלו ומקטירן בכלי שרת ומולחן ונותן ע"ג האשים ופריך מקטירן בכלי שרת ס"ד פי' וכי כמו שהוא בכלי שרת מקטירן והא לא מלחן ומשני להקטירן פירוש אחר מליחה ולפי זה יתכן פרש"י ור"ת מפרש דגבי מנחה לא שייך למיפרך דשייך למיתני ומקטירן בכלי שרת כיון שהיה כבר בכלי שרת שהיא נתונה שם להתקדש ב אבל נתנם במגם משמע שבה לומר שבתוד המגם מקטירם ג: [ע"ע חום׳ יומא מז: ד"ה אטו וכו' האריכו ביתר ביאורז:

הדרן עלך תמיד נשחם

אלן דברים. זריקת דמו תנא אגב שחיטתו ד וקשה לר״י אמאי לא תני נמי הפשט עורו דדחי שבת כדתנן בפירקא דלעיל (ד' סד.) י"ד שחל להיות בשבת מניח ידו כו' ותולה ומפשיט ותירן ר"י משום דהוי בכלל הקטר חלביו שאינו יכול להפשיט אלא עד החזה לרבי יוחנן בן ברוקה בפ׳ כל כתבי (שבת ד' קיו:) ואפילו רבנן דפליגי עליה ה לא שרו להפשיט כדרכו אלא עד החזה והשאר מפשיט וחותך בחתיכות הטנות כדאמרינן התם ס לא נריכא דשקיל לה בברזי:

מה

והצין והביא והם והיד והדבש והחלב יבשים חוצצין לחין אין חוצצין והנה כיוז שהוא זה הדם לח אין חוצצין ברגליהן. [ואקשינן] הלא מטנפי מן הדם בגדי הכהנים. . ואמרינז דמדלו להו פי׳ מגביהין בגדיהם כמעט שלא יטנפו מן כנוכם שינא שנכו כון הדם. איני והתניא מדו בד כמדתו שלא יחסר ולא יותיר. ושנינן לא היו מגביהין בגדיהם אלא בהולכת אברים לכבש רלאו עבודה היא כו'. ואסיקנא בהולכת אברים . לכבש והולכת דם היו מהלכין על האצטבאות. פי׳ מגיס כמין קערה שנותן בה החלבים כדמתרגמינן קערה מגיסתא. **תאנא כל** אחד נותז פסחו בעורו אוור בוזון פסוור בעודר ומפשילו לאחוריו אמר רב עיליש טיית. הדרן **ע**לך

תמיד נשחם אילו דברים בממח דוחיו ומחוי קרביו והקטרת חלביו [אבל] צלייתו והדחת קרביו כו'. פי׳ מיחוי קרביו היא שירקא י דמטייא. והוא כמו שומז להיות רעי. ועל השומז שדומה למוח נקרא

עא:], ב) ובחים עח. [מנחות כב. חולין פו:], ג) ותוספתא פ"ד ה"י זדמים לה ז דקתני גבי דם זבחים י דם שנתערב (5 ,,65 ו זדחים ים ולהן ז) ויותה לג:], ה) זכחים [ה.] יד: כג:], ה) זכחים [ה.] יד: כד: חגיגה יא. מנחות י. וייתא כז. עירובין קד.],

לעזי רש"י וירוא״ה. יבלת.

י) ולהמו סט:ז עירוביו

) [מומן פפי] עיופן קג., ל) [שס], ל) [ע' תוס' לקמן סח: ד"ה ומה

שחיטהן, מ) וכריתות כב.ז. לו (זכתים עו:), ל) ע" (ז (זכתים עו:), ל) ע" ברש"ל נ"ל, ע) (דברים יח],

פ) ושבת לד.ז. ל) דהכי

שמעי ליה ר"ע כנ"ל רש"א.

ק) [דף קיו.],

מוסף רש"י אין דם מבטל דם.

דמין במינו לר' יהודה לא בטיל (זבחים לה מז:) ואפילו טיפה לחוך כלי גדול כשר לזריקה גדול כשל לוליקה (שם עו:). למה פוקקין את העזרה. ערכי פסחים שלא יצאו הדמים דרך אמה לנחל קדרון (שם לה.). מטושטשיו. נטיט וזרחים ים:)**. מדו כמדתו.** כאן למדך שיהא כתונה כהנים למדת קומחו, לא נגררות ולא מסולקות (יומא כג:). בהולכת אברים לכבש. הא דהתני לבני שבת הוא בהולכת אברים ולקמן פריך בהולכת דם היכי אזלי (זבחים לה.). והקריב הכהן את הכל. גני לנרים כתיב והקרב כחי ירחץ חת והכרעים והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה (חגיגה יא.) רישה דקרה והקרב והכרעים ירחץ במים, והכרעים ירחן במים, אלמא באברים קמשתעי קרא, ומדבעי (ערובין קד.). זו הולכת אברים לכבש. דאילו והקטיל המזכחה (חגיגה דמתול אאיציורי בניו אבנים ואינו חולליו דמן הרלפה הן (זבחים

לה.). הדרן עלך תמיד נשחם

מוסף תוספות

א. אבל גבי מנחות שם מנחה אחת הוא. תוס' יותא מז: ר אגר דמקדש בכלי שרת מעלה למזבח בכלי שרת. בכל שווה. עס. ג. [ר]פריך שפיר במגס ס"ד וכי חובה הוא שיהיה בכלי שרת. שס. ד. [ד]לא הוה צריך למתני דפשיטא דמאי אי

אית בה. תוס' שחנץ, ה. ואמרי מפשיט את כולו. שס,

אמר